Otroci, LJUBEZEN DELUJE!

BOB GOFF
LINDSEY GOFF VIDUCICH
Ilustracije Michael Lauritano

1851

ZA

OD

DNE

Bob Goff in Lindsey Goff Viducich
OTROCI, LJUBEZEN DELUJE!

Redna zbirka Celjske Mohorjeve družbe za leto 2023

© Celjska mohorjeva družba, 2022
Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-32

GOFF, Bob
Otroci, ljubezen deluje! / Bob Goff, Lindsey Goff Viducich ; ilustracije Michael Lauritano ; [prevod Marko Nzobandora]. - Celje : Društvo Mohorjeva družba : Celjska Mohorjeva družba, 2022

Prevod dela: Love does for kids
ISBN 978-961-278-612-0
COBISS.SI-ID 122616579

Otroci, LJUBEZEN DELUJE!

BOB GOFF
LINDSEY GOFF VIDUCICH
Ilustracije Michael Lauritano

1851
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

VSEBINA

Predgovor 7

1 Napake 10
2 Najemnina 16
3 Besede življenja 20
4 Svetleči kovanci 24
5 S tabo sem 28
6 Na jadranju z organizacijo Young Life 32
7 Poročna torta 38
8 Slike v denarnici 42
9 Monocikel 48
10 Videti malo več 52
11 Živalski vrt 58
12 Darila 64
13 Pisma 68
14 Večer brez pravil lepega vedenja 74
15 Medvedi 80
16 Ključi 86
17 Sklepanje prijateljstev 90
18 Vsi morajo sodelovati 96
19 Dobri zdravnik 102
20 Mesto 106
21 Vzemi malo prtljage 110

22 Džip 114
23 Večer zvezd 118
24 Otroci Akademije obnovitve 124
25 Osvobajanje sužnjev 128
26 Trdna podlaga 134
27 Živa voda 138
28 Sveto pismo v akciji 142
29 Ponižen glas se sliši daleč 146
30 Naj se igra začne 150
31 Disneyland 154
32 Spopadi se 158
33 Sladoledna pošiljka 162
34 Vrečke pokovke 166
35 Povabljeni ali dobrodošli 170
36 Milost in toaletni papir 174
37 Hoditi po prstih 178
38 Ne odnehaj 182
39 Tri minute naenkrat 186
40 Lutkar 190
41 Drug za drugega 196
42 Skrivaj neverjetni 200
43 Novo srce 204
44 Metanje krokodila 208
45 Pogum 212
46 Mahanje Jezusu v pozdrav 218

O avtorjih 222

PREDGOVOR

Ko je Bog načrtoval svoj veliki podvig reševanja celega sveta, veste koga je izbral za to? Majhnega otroka. Otroku je bilo ime Jezus in odrasel je v kraju, imenovanem Nazaret. Stavim, da je Jezus hodil v šolo, pomagal svojim staršem pri domačih opravilih in se igral zunaj, prav tako kot vi. Ampak veste, kaj je bilo pri Jezusu neverjetnega? Ni bil navaden otrok. Bil je »Bog z nami« tu na zemlji.

Predstavljam si, da je Bog na svetu videl veliko žalostnih stvari, preden se je Jezus rodil. Stavim, da je videl, da so ljudje, ki jih je ustvaril in imel rad, pozabili, kdo v resnici so. Najbrž mu je na misel prišlo veliko različnih načinov, kako bi stvari popravil. Bog bi lahko za to, da bi ljudi spet pripeljal k sebi, izbral nekoga, ki je bil znan, priljubljen ali močan. A ni. Odločil se je, da bo svet rešil s pomočjo majhnega dečka. Ko je ta deček odrasel, je postal učitelj. Potoval je s prijatelji, ozdravljal ljudi in jim pripovedoval vznemirljivo novico, da je Bog prišel, da bi jih rešil in bil z njimi.

Nekega dne so Jezusa njegovi učenci vprašali, kako je videti nebeško kraljestvo. »Jezus,« se je eden izmed njih opogumil in vprašal, »kdo bo v tvojem kraljestvu največji?«

V tistem času Jezusovi učenci niso dobro razumeli razlike med tem, da ima nekdo veliko moč, in med tem, da je pomemben, ter da ti dve stvari nista nujno eno in isto.

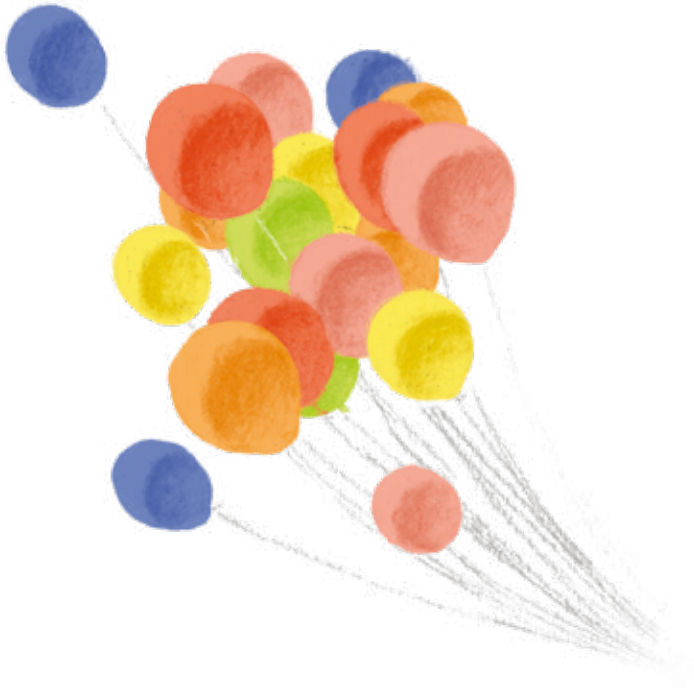
Jezus se je ozrl okrog sebe in videl majhnega otroka, ki je prisluškoval njihovemu pogovoru. Poklical ga je k sebi in mu na glavo položil svojo roko. Predstavljam si, da se je ob tem nasmehnil. Jezusu so njegovi prijatelji ves čas postavljali taka vprašanja, a zdi se, da ga to ni motilo.

»Prijatelji,« je rekel Jezus. »Povedal vam bom resnico. Če se ne spreobrnete in ne postanete kot majhni otroci, ne boste vstopili v nebeško kraljestvo. V mojem kraljestvu bodo najponižnejši – taki, kot je ta otrok – največji!«

Te besede še danes držijo. Jezusove prijatelje je skrbelo, kdo izmed njih je najpomembnejši in kdo je Bogu najljubši. A Jezus je prišel, da bi jih naučil razmišljati na čisto nov način. Način, ki se je zdel obrnjen na glavo. V Jezusovem kraljestvu so pomembne stvari, ki so zares bistvene. Stvari, kot so: vera, milost, ljubezen in odpuščanje.

V Jezusovem kraljestvu imajo v resnici največjo moč tisti, ki so najponižnejši, voditelji pa so tisti, ki služijo drugim. Jezusovo kraljestvo je za ljudi, ki imajo srce kot otroci: ljudje, ki zaupajo Bogu, da bo poskrbel zanje, kot bi to storil dober oče. Jezus nam je prišel povedat, da mu lahko prinesemo vso našo domišljijo in igrivost, on pa nam bo v zameno podaril čisto srce.

Ta knjiga je namenjena velikim in majhnim otrokom. Govori o novem kraljestvu in Jezusovem vabilu, da postanemo del tega kraljestva. Kraljestva, v katerega lahko vstopimo samo, če bomo *kakor otroci*. V nebeškem kraljestvu postajamo malo bolj kot otroci in malo bolj podobni ljubezni. In malo bolj se učimo, kako ljubezen deluje.

1

NAPAKE

Ko sem hodil v vrtec, smo vsako popoldne počivali. Vem, zveni tako dolgočasno, ne? Tudi meni se je tako zdelo. Edina stvar, ki mi je bila pri tem všeč, je bila posebna naloga, za katero sem upal, da jo bom dobil. Vsak dan je učiteljica izbrala nekoga, da je bil »vila prebujevalka«. Kdor je bil ta vila, je dobil krila, s čarobno palico je trepljal otroke po ramenih in oznanjal, da je čas, da se zbudijo. To se mi je zdela najboljša naloga na svetu in komaj sem čakal, da pridem na vrsto.

Nekega dne je končno prišel moj trenutek, učiteljica je za vilo prebujevalko izbrala mene! *Končno sem dobil priložnost! Najboljša vila prebujevalka bom, kar jih je kdaj bilo*, sem si mislil.

Nadel sem si vilinska krila, zgrabil čarobno palico in se odpravil po sobi opravit svojo nalogo. Bil pa sem tako vznemirjen, da sem pozabil na previdnost pri hoji. Ko sem tako tekel po učilnici in prijatelje trepljal po ramenih, *sem nekomu stopil na nos*. Učiteljica ni bila zadovoljna. Pravzaprav sem s tako težavo poslušal in sledil navodilom, da mi je čarobno palico in krila vzela.

Po pravici povedano sem se počutil grozno. Nikogar nisem želel poškodovati. Bil sem samo tako zelo vznemirjen, da sem pozabil gledati, kje hodim.

Se je tudi vam to kdaj zgodilo? Ste se kdaj tako zelo trudili, da bi nekaj naredili prav, pa ste ga vseeno polomili? Vsi smo

ga kdaj pa kdaj polomili in ob tem se lahko počutimo precej obupno.

Kasneje v življenju sem se od Jezusa naučil, da ni treba, da se kar naprej obupno počutim, kadar ga polomim. Ko je Jezus izbiral svoje prijatelje in jih povabil, da se mu pridružijo, se ni obrnil na ljudi, ki so bili najpametnejši v šoli ali najbolj priljubljeni. Prav tako ni iskal ljudi s pomembnimi službami ali lepimi hišami ali tistih, ki veliko zaslužijo. Prav gotovo ni izbiral takih, ki so vedno poslušali učiteljico ali niso nikoli naredili nobene napake.

V Svetem pismu piše, da je Jezus zagledal ribiče ob robu jezera in jih izbral za svoje najbližje prijatelje. Stavim, da so imeli tisti ribiči toliko težav v šoli, da so nehali hoditi tja! Najbrž so večino časa mreže metali na napačni strani čolna, pa jih je Jezus vseeno izbral.

Jezus je povabil tudi pobiralca davkov, naj mu sledi. Teh nihče ni maral, ker so nepravično pobirali davek in višek obdržali zase. Pravzaprav je Jezus s tistimi, ki so ga močno polomili, preživel toliko časa, da so začeli ljudje za njegovim hrbtom o njem grdo govoriti. A Jezusu ni bilo mar za to, kako bo videti, če bo imel rad ljudi, ki so delali napake. Želel je, da vsi, ki so ga kdaj polomili, vedo, da jih ima kljub temu rad. Njihove napake je celo uporabil, da bi jim dokazal, kako močno jih ima rad.

Zlahka se nam lahko porodi misel, da smo zaradi storjene napake manj vredni ljubezni. Ali pa da ljudje ob misli na nas vedno pomislijo samo na napako, ki smo jo zagrešili. Takrat,

ko sem v vrtcu zagrešil svojo veliko napako, se nisem zavedal, da se Božja ljubezen ne spremeni niti na naš najslabši dan. Če dobro premislim, si več Božje ljubezni niti na svoj najboljši dan ne moremo prislužiti. Bog nas ima preprosto rad, ne glede na vse. In prav po Jezusovi zaslugi nas Bog ne določa na podlagi naših napak.

Dan, ko sem bil na vrsti za vilo prebujevalko, ni bil moj edini slab dan v šoli. Tam mi je bilo vedno težko in včasih sem hotel odnehati. Veste kaj? Nisem odnehal. Verjel sem, da me ima Jezus rad celo takrat, ko se borim, kajti zgodbe, ki sem jih prebral o njem, so kazale na to, da ljudi ni gledal skozi njihove napake. Videl jih je take, kot jim je bilo namenjeno, da postanejo. Celo takrat, ko tega sami niso videli.

Česar takrat kot neuspešna vila prebujevalka nisem vedel, je bilo, da če bom vztrajal, bom končal šolo in postal odvetnik. Dobil bom priložnost pomagati otrokom širom po svetu s tem, da bom ustanavljal nove šole, kjer se bodo lahko učili. Edino pravilo, ki velja za učence naših šol, je: Vedno se trudimo po najboljših močeh. Ko pa naredimo napako, se spomnimo na to, kako nas ima Jezus rad, ne glede na vse!

Jezus je vedel, da napake ljudem ne preprečujejo delati pomembne stvari. Se spomnite tistih ribičev, ki jih je srečal ob jezeru? Na koncu so potovali vsepovsod in ljudem pripovedovali o Jezusu. In pobiralec davkov? Postal je ustanovitelj ene od cerkvenih skupnosti. Lahko verjamete? Vse to se je

zgodilo, ker je Jezus vsakemu od svojih prijateljev povedal, kakšen človek bo postal, in oni so mu verjeli.

Zato naslednjič, ko ga polomite, samo sami pri sebi pomislite: *Ljubljen sem in Božji … zanima me, v koga me Bog spreminja.*

Tule je odgovor:

Postajaš pomočnik.

Postajaš voditelj.

Postajaš ljubezen.

2

NAJEMNINA

V času odraščanja sem veliko časa preživel v hiši babice Mary. Rad sem jo imel, ker me je imela res rada in ker si je ves čas izmišljala različne podvige in lumparije. Kadarkoli sem jo obiskal, je imela zame pripravljen projekt ali dva. Nekega dne sva skupaj izdelala sončno pečico. Kartonasto škatlo, obleče-no v aluminijasto folijo, sva postavila na sonce in si naredila tople sendviče s sirom. Naslednji dan sva se lotila izdelave bombonov iz sladkorja in vode ter opazovala, kako na vrvici rastejo veliki kristali sladkorja.

Babica Mary se nikoli ni naučila voziti avta, zato se je povsod peljala s triciklom. Tudi ko je že odrasla! Velikokrat sem se s kolesom zapeljal do njene hiše, ona je skočila na svoj tricikel in odpeljala sva se do tehnične trgovine ter nakupila potrebščine za naslednji projekt. Bil sem zelo aktiven otrok, podoben rdečelasemu, pegastemu tornadu, in babica Mary je z veseljem tekala okrog za mano. (Mislim, da je to zato, ker je imela tudi sama v sebi kar precej velik tornado.) Ena mojih najljubših aktivnosti je bila, da sem po celi hiši pobral vse vzglavnike in jih sredi dnevne sobe zmetal na velik kup. Z babico sva stopila na kavč in se skupaj vrgla nanj, se valjala po vzglavnikih in se ob tem tako smejala, da so nama solze tekle po licih.

Babica Mary me je imela tako zelo rada, da mi je v svoji hiši celo odstopila eno sobo. Ni bila ne vem kaj. V njej sta bili

samo postelja in miza s starinskim šivalnim strojem. V enem od predalov mize mi je babica puščala drobiž. Temu je rekla »najemnina«.

»Zdi se mi prav, da ti plačujem najemnino, če uporabljam tvojo sobo za šivanje, medtem ko si v šoli!« je rekla.

Hecno pri tem je, da se sploh ne spomnim, da bi babi kdaj kaj sešila! Kljub temu sem vsakokrat, ko sem prišel k njej, stekel v sobo in pregledal predal za najemnino. Vedno sem našel nekaj drobiža, potem pa sva se odpravila na kolesu in triciklu proti trgovini ter kupila kakšno sladkarijo ali potrebščine za najin naslednji projekt.

Prav lahko se nam zazdi, da ljubiti ljudi, kot jih je Jezus, pomeni, da moramo zanje narediti res velike stvari. Take stvari, ki jih bo videl ves svet ali pa bodo o njih pisali v časopisih, govorili pri poročilih ali o njih posneli film. Delati velike stvari iz ljubezni do ljudi je čudovito. A babica Mary me je naučila, da veliki ljubezni ni treba pritegovati velike pozornosti. Ljubezen moramo podarjati, kot da smo iz nje narejeni. Včasih se to kaže v obliki najmanjših, najpreprostejših dejanj pozornosti.

To, da mi je babica Mary plačevala najemnino za sobo, ki je bila tako in tako njena, je bilo precej nesmiselno. Zakaj bi plačevali najemnino malemu fantu, če pa je cela hiša naša? Zakaj bi toliko časa namenili temu, da bi se ena oseba počutila bolj posebno? Čeprav se ta preprosta dejanja ljubezni moje babice večini ljudi morda niso zdela velika, so me oblikovala

v osebo, kakršna sem postal. Vedel sem, da želim nekega dne svojim otrokom izkazati enako dobroto in da želim biti oseba, ki pomaga tudi drugim. Zato, ker mi je babica podarila toliko ljubezni, sem se naučil, kako podariti še več ljubezni!

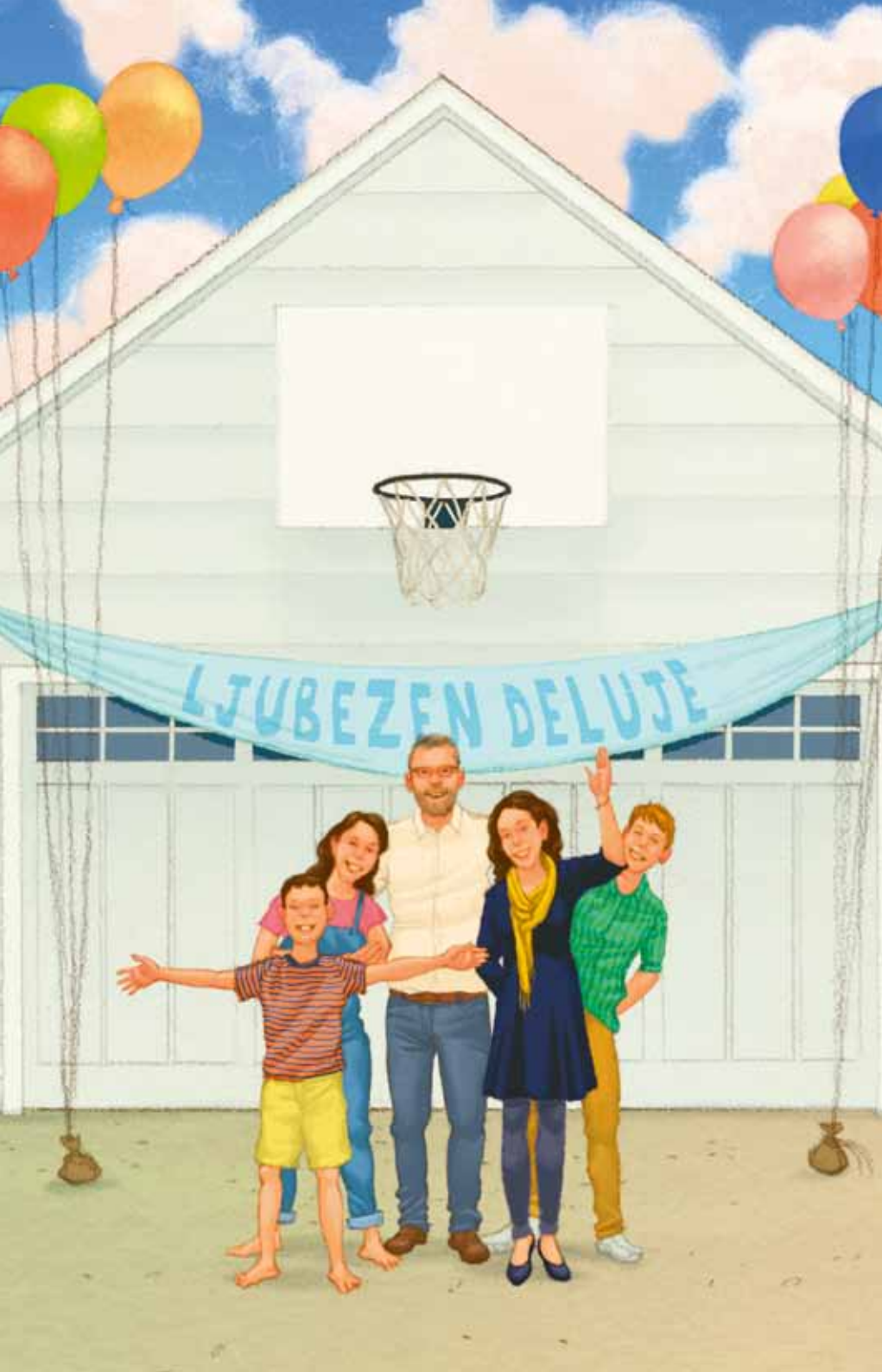
Veliko stvari v Jezusovem kraljestvu je videti nasprotno od tega, kar bi pričakovali. Jezus je rekel, da bodo ljudje, ki jih drugi niso dobro poznali, postali voditelji. Rekel je, da bodo največ njegove pozornosti dobili prav ljudje, ki so spregledani. V Jezusovem kraljestvu lahko naša majhna dejanja ljubezni pomagajo drugim ljudem na zelo pomemben način. Ko podarjamo svojo ljubezen, ne odplačujemo Jezusu tega, kar je naredil za nas. Pravzaprav je ravno nasprotno. To je tako, kot da v predalu naše mize pušča najemnino in komaj čaka, da vidi, kako bomo to, kar nam je podaril, uporabili, da drugim izkažemo ljubezen.

O AVTORJIH

BOB GOFF je ustanovil »Ljubezen deluje«, neprofitno organizacijo, ki vodi različne šole in se bori za pravice otrok na območjih, kot so Uganda, Somalija in Irak. Bob je odvetnik in častni konzul Republike Ugande v Združenih državah Amerike. Prav tako je izredni profesor na pravni fakulteti Pepperdine in univerzi Point Loma Nazarene University. Živi v San Diegu, skupaj z ženo, ljubko Mario, njunimi otroki in njihovimi družinami.

LINDSEY GOFF VIDUCICH obožuje otroke. Svojo učiteljsko kariero je začela v otroškem terapevtskem centru v Seattlu, nadaljevala v vrtcu v Nashvillu, nato je učila v prvem razredu v Salemu v Oregonu in nato v prvem in drugem razredu v San Diegu. Lindsey živi z možem Jonom in večino svojega prostega časa posveča umetniškemu ustvarjanju ter doživljanju novih zgodb s svojo družino.

LJUBEZEN DELUJE